

Dr. Kolláth György

Kántor Balázs egyetemi hallgató kihívóan, néven szólítva megjegyzéseket fűz az ÉS 42. számában a Köztársasági Etikai Tanácsról írt cikkemhez. Köszönöm, ide érte a szörszálhasogató latin pontosítást is. Amikor különböző helyeken alkotmányjogot, közigazgatási, média-, és sportjogot oktatok, találkozom bátor hallgatókkal, akik – az évfolyamra kacsintva – odapörkölnék az öreg bölénynek. Hitvallásom, hogy ezt nem pusztán elviselni

kell, hanem támogatnom illik. A jelen produkció – bár engem cikiz - a publikumnak szól, én csak hálás apropó vagyok hozzá. Ebbe beleférnek kisebb-nagyobb fullánkok és csúsztatások, pl, ha a furfangos diák – kiélvezvén, hogy egy szorítóban vagyunk – lekicsinyítő szomorúságát fejezi ki egy-egy mondatom olvastán, azt sem merné biztosan állítani, hogy jogász vagyok-e, kétségbe vonja egy mondatom, gondolatsorom értelmét, sőt megszabja, hogy esetleges válaszom miről szóljon és miről ne. Ha jól emlékszem, én is voltam hajdan buzgó, igazságtalan kritikus, megértem ezt a lelkivilágot. Ma a politikát is éppen ilyen, divatos beszélősök táplálják. Ez azt indokolná, hogy passzoljak. Mámorító visszafiatalodni a tüzes hallgatók közé.

Három okból mégis érdemes válaszolnom. 1.) Nem igaz /a cikkemből sem következik/, hogy – úgymond – gyanakvóan viszonyulnék a jog és az erkölcs kapcsolatához, el sem tudnám képzelni a kettő bármilyen kapcsolatát. Klasszikus intelem: csak akkor kell szólani, ha valaki olvasási hibát ejt. Itt erről van szó. Az összes eddigi, általam szerkesztett törvénytervezet – pl legutóbb a prostitúció toleráns állami kezeléséről szóló – a jog és az erkölcs egyértelmű összefüggésén alapszik. Nem(csak) tanítom, csinálom is.

Kántor Balázs fejtegetéseiből egy kollokvium tudnivalóit kapjuk, és bepillantunk az egyetemi könyvtár hangulatába. Minden rendben. Én itt azzal is egyetértek, aki nem kíván velem egyetérteni. 2.) Más a helyzet a félreértéssel: egyszerűen bántó, hogy a meg nem értett mondat után téves szentencia jön. Új cikket nem írnék, ezért csak jelzem: a törvény(ben foglalt erkölcs) általános, mindenkire kötelező, s akkor is az, ha nem kell azt hatóságnak kikényszeríteni. A jog él, működik, még ha a megoldások többségét önkéntes jogkövetések adják is, sőt éppen erre kell törekedni. Ehhez képest Kántor Balázs gondolata: „a jog csak alkalmazva nyer értelmet” – szekunda értékű tévedés.

3.) Teljes képtelenség azt állítani, hogy a KET alkothatna valódi etikai kódexet a köztisztviselők számára, akik annak megszegése esetén repülnének. Eredeti írásom pont arról szólt, hogy sem oka, sem joga nem lehet egy fura karakterű testületnek mások, neki nem alárendelt személyek és szervezetek számára „köteles” kódexet kibocsátani. Egy évtizeden át próbálkozott az állami főhatalom azzal, hogy a köztisztviselők etikai kódexét valamiféle trükkal rákényszerítse a hivatalnoki karra. Az állam szolgáit fenyegetse minden jogszabály, plusz az etikai kódex nevű akármí, amit még csak nem is a kar autonóm testülete hozott, belsőleg? Nem! Ha Kántor Balázsnak igaza lenne, akkor a teljes jogrendszer, a jogállam kidobható lenne, mert -mindenféle garanciális macera: törvényhozás, bíróság, ártatlanság vélelme stb. nélkül - kiválasztott tekintélyek testületi erkölcsé ítélné élők és holtak felett.

Derűsen – utóvizsga felemlégetésével – zárult a vitacikk. Én ezzel a múlt idővel óvatosan bánnék.

Cím
Köszönet a „hallgatóknak”

Dátum
2003.11.09.